

עין משפט ונר מצוה

נו א מיי פ"ד מהל' טומאת מת הל' ח:

»

שיטה מקובצת

אל אמר עולא שני חצאי זיתים. ג"ב ע"י תוס' בכורות דף כג ע"א: **ב** וירקעו ומתרגמין ורדידו: **ג** אלא מאחוריו שלא נגע: **ד** דכיון דלא היו כזית כגוס יחד אין לו יד: **ה** מטער דאין שני אהלות מצטרפין: **ו** כו' אלעזר בן פדת דאמר לא שנו: **ז** ונראה דסבר תלמודא דמסיט מטמא בכל ענין:

קבר:

אבל מלפניו יש נוגע וחוזר ונוגע. וסבר כת"ק דלחרים דריש פירקין (דף קט.) דאין שומר לפחות מכזית: **אין** מאהיל וחוזר ובאהיל. וא"ת מ"ש אהל ממשא וי"ל דמשא מרזינן בסמוך מיטמא דקתני יכול אף במשא כן ת"ל והנושא יטמא ואע"ג דבמגע נמי כתיב יטמא יתירא דלמרינן דריש פירקין (דף קיח:) מילתא דאתיא בק"ו טרם וכתב לה קרא ולא מוקמינן לנוגע וחוזר ונוגע יונגראה דגבי משא דרשינן מדהוה ליה למכתב והנוגע צנצלתה יטמא עד הערב והנושא יטמא דסיפא למה לי אלא לאוסופי טומאה בנושא שאין צנוגע: **רבי** עקיבא אומר הנוגע והנושא כו'. לר"ע גופיה לא נריך קרא דליהו ס"ל דעור מצטטל אלא לדברי רבי ישמעאל קאמר לדידך דלית לך עור מצטטלו תיפוק ליה מיהא דכיון דאין צא לכלל מגע כו':

והבא היינו מעמא משום דבא לבבא מנע לבניו. רב חויא

סבר כצר פדא דלית ליה נוגע וחוזר ונוגע: **אמר** רב פפא במרודד. וא"ת ואי חשיב מרודד לנרופיניהו לשני חלאי זיתים כגון שאינו מרודד יותר מדאי צמגע נמי ליטמא ואי לא חשיב צמשא נמי לא ליטמא דלאו נישא הוא וכ"ת דאתא **ה** ו כר"א **ו** דאמר לא שנו אלא מלאחריו כו' וקסבר כיון דלא מצטרף אלא ע"י מרודד לא חשיב למהוי שומר ומ"מ נישא הוא מ"מ תקשה דהא רישא דעור שיש עליו כזית צשר אוקימנא צמרודד וקאמר הנוגע צשערה שכנגדו טמא אלמא דאיכא שומר אפילו למרודד ודוחק לומר דהאי מרודד דהכא גרע מאותו שלמעלה ונראה דקסבר אותו צקטן ואין גדול עולה עמו אין כמזהו וה"נ איירי צאוחו צקטן ואין גדול עולה עמו לכך אין מטמא צמגע אבל צמשא מטמא דנישא הוא: **אימא** והוא דנישא. תימה אמאי מגיה הצרייתא אימא איפכא דרבנן סברי אחד הנוגע ואחד המסיט והוא דנישא אבל לא נישא לא ואחא ר' אליעזר למימר אף הנושא אע"פ שאין נישא ויתישצ שפיר לשון אף ונראה דסבר **ו** הש"ס דמסיט צכל ענין אפילו אין נישא לכך דחק לפרש כן:

נוגע

ומביא כל היום כולו מזהו מ"ט כתיב **ו**נושא וקרינן נושא בעינן נושא והוא דנישא בבת אחת תנן היו עליו שני חצאי זיתים מטמאין במשא ולא במגע דברי ר' ישמעאל אמאי והא לאו נישא הוא א"ר פפא במרודד ת"ש מודה ר"ע בשני חצאי זיתים שתחבן בקיסם והסיטן שהוא טמא אמאי והא לאו נישא הוא ה"נ במרודד אן כתנאי אחד הנוגע ואחד המסיט ר' אליעזר אומר אף הנושא אטו נושא לאו מסיט הוא אלא לאו הכי קאמר אחד הנוגע ואחד המסיט בלא נישא ואתא ר' אליעזר למימר והוא דנישא ומאי אף אימא והוא דנישא: **ברתני'** קולית המת וקולית

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

צמרודד. דק וקלש וארוך ורחב דכי מנרפת ליה הוי כזית ומיהו לא טרם איניש ומנרף ליה ומיהו פלטמו חיה דלאו איהו צטליה לא צטיל: **מרודד**. לשון וירקעו **ו** (שמות נט) ורדידו: **לא שנו**. לרבי ישמעאל דאמר דאע"ג דלא צטלי לענין משא צמגע לא מטמו: **אלא מאחוריו**.

שלא ג נוגע צצשר אלא צעור מאחוריו דכיון דלא הוי כזית וזשטל יחד אין לו יד ולא שומר. ואע"ג דלמרנן לעיל (דף קיח:) אין שומר לפחות ת"ק דלחרים דפליג בל דלמרנינן לעיל אין זה שומר ורבי ישמעאל ס"ל כת"ק דלחרים: **יש נוגע וחוזר ונוגע**. כלומר שמי נגיעות מנטרפות: **כל המטמאים צאהל**. כגון כזית מן המת ורובע עצמות ומלא תרודד רקצו':

שחלקו. השיעור מחלק לשנים והכנים שמי החלאים לתוך הבית: **מטהר**. יודאין לו אהילות מצטרפין שהבית מאהיל כאן וחוזר ומאהיל כאן. מדקאמר רבי יוחנן רבי ישמעאל ורבי דוסא אמרו דבר אחד אלמא טעמיה דרבי ישמעאל משום אין נוגע וחוזר ונוגע: ופרכין **מודרי דוסא כרבי ישמעאל**.

מכלל דרבנן דפליגי עליה כרבי עקיבא קיימי והא ר"ע טפי מיחיל: **דקסניא סיפא**. דטעמיה דר"ע דעור מצטטלו הוא אבל צעלמא אפילו צמגע נמי מטמא דאי לא מטמא צמגע לא הוה מטמא צמשא דהאמר ר"ע לקמן את שצא לכלל נוגע צא לכלל משא: **וסחבן צקיסס**. נמי רחוקין זה מזה קאמר דנוגע וחוזר ונוגע הוא כדלקמן אמילתיה דעולא: **ולא צעור שיש עליו שני חלאים**. דלא קרינא ציה הנוגע צנצלתס (ויקרא יא) דאין צכל נגיעה כשיעור נצלה: **יכול אף הנושא ס"ל והנושא יטמא**. והרי זה נושא את הנצלה: **והנוגע והנושא**. קראי גבי הדדי כתיבי צההיא נצלה דכתיב צה

הנוגע יטמא אההיא קאי והנושא יטמא: **לא צא לכלל מגע**. כלומר לדידך כיון דלמרת לא מטמא צמגע מו לית לך לטמויי צמשא: **ואס אימא**. לצר פדא מאי קמהדר ליה ר"ע לרבי ישמעאל הא מודי דצא לכלל מגע מלפניו: **צכל צד**. אף מאחוריו דהא צההוא קרא דלעיל כתיבא נמי נגיעת אחוריים דלמרנינן צריש פירקין (דף קיח.) יכול אפילו יש עליו כזית הנוגע צעור שכנגד הצשר מאחריו לא יאה טמא ת"ל יטמא: **קולית סתומה**. ואין עליה צשר ויש צמוכה מוח ותנן צמתניתין^[ק] קולית נצלה וקולית השרץ סתומים טהורין אף מן המשא דלא צאו לכלל מגע מי פליג עליה רבי ישמעאל או לא מי אמרינן אית ליה לרבי ישמעאל כו': **והבא**. צעור של שני חלאין: **היינו טעמא**. דמטמא

צמשא משום דצא לכלל מגע מלפניו אבל גבי קולית לא צא לכלל מגע כלל דהא עצמות נצלה אין להס טומאה דלמרנן [לעיל עו:] צנצלתה (ויקרא יא) ולא צעצמות וצמוח אינו יכול ליגע דהא סתומה היא: **עורצא פרת**. ראה עורצ פורח צאזיר כלומר השיאו לדבר אחר: **סמכוני צאשישוס**. כלומר צריכני חיזוק לפי שסך כמי מכה הדרשה שדרשתי היום צרצים דצצת הרגל היתה: **הולין והציא**. שנשאן כל היום: **כסיב נשא**. והנשא את נצלתה חסר הוא צלא וי"ו וסתם קריאתו כיון דלא כתב וי"ו נקרא נישא ואנן קרינן נושא: **והוא דנישא**. שיהא כזית מחובר הניטל כולו כאחד צלא צית יד אחר: **דברי רבי ישמעאל**. אלמא כיון דאין עור מצטטלו מטמא צמשא ואף על גב דלאו מחובר הוא ציתה: **צמרודד**. שיש כאן חלי זית ורחוק ממנו חלי זית ורצועת צשר מרודד מזה לזה ומחצרתו: **אחד הנוגע**. צשני חלאי זיתים: **ואחד המסיטן**. טמא צלא נישא אף על פי שאין מחוברין יחד: **והוא דנישא**. וקאי צין אמגע צין אמשא דאין מטמאין אפילו צמשא אא"כ מחוברין: **ברתני' קולית המת**. טמא דהא עלס כשעורה צמת מטמא צמגע וצמשא [אהלות פ"צ מ"ג] כדכתיב [צמדבר יט] או צעצס אדם:

וקולית

מסורת הש"ס

אל [ע"י היטב תוס' צ"ק סט: ד"ה ה"א זעזעיס], **ב** אהלות פ"ג מ"א עדיות פ"ג מ"א, **ג** [לקמן קסה], **ד** [צילה כא], **ה** [פי' ואזוהו היום סמטוהו צישוהו והוסיפוהו צראש ערוך ערך סמך א'], **ו** [אהלות פ"צ מ"א], **ז** [לקמן קסה:], **ח** צ"ל נראה מהר"ס, **ט** ע"י רש"ל ור"מ,

»

תורה אור השלם

1. וקאלה תטקאור קל הנגע בנבלתם יטקא עד הקרב: ויקרא יא כד והאכל מנבלתה יבבס בגדיו וטטוא עד הקרב והצשא את נבלתה יבבס בגדיו וטקא עד הקרב: ויקרא יא מ **3**. סמכוני באשישות רפרוני בתפורים כי חולת אהבקה אצי: שיר הזמירים ב ה

»

הגהות הב"ח

אל תוס' ד"ה אמר וכו' תימא דאתא כבר פדא דאמר לא שט:

»

הגהות מהר"ב רנשבורג

א גב' כתנאי אחד הנוגע ואחד המסיט. ג"צ ע"י זכיס פ"ה משנה ג ובר"ש ות"ט שס: **ב** [רש"י ד"ה אלא מאחוריו וכו' דלמרנינן לעיל אין זה שומר. ג"כ רש"א מוחק מן דלמרנינן עד שומר וע"י מהרמ"ל ומהרש"ל:

»

מוסף רש"י

עורבא פרת. עורצ הסורת למעלה, השיאו לצבר אחר (ב"צה כא).